

Help deze verhalen te stoppen

Mensen maken zich terecht zorgen over het toenemend geweld in de samenleving. Waren er in 2007 4.000 meldingen van huiselijk geweld in Antwerpen, een jaar later zijn het er 5.000. (bron: Tom Meeuws, veiligheidsadviseur P.Janssens)

Het effect van geweld in de eerste levensjaren is bewezen. Het beïnvloedt hersenen én persoonlijkheid. De kans op een problematisch of crimineel traject is 2 op 3. Prof. Bruce Perry heeft het over de invloed van geweld op het genenmateriaal van de mens. Uit het onderzoek van Perry blijkt dat zwaar mishandelde kinderen tot 1/3de minder herseninhoud hebben dan kinderen die in een veilige omgeving opgroeien. Bepaalde hersenfuncties worden sterker ontwikkeld (fight and flight reacties) terwijl andere functies, essentieel voor gezonde relaties, minder ontwikkeld worden: vertrouwen, creativiteit, empathie enzovoort.

Veilige straten beginnen in veilige wiegjes...

Geweld in de kinderjaren is een probleem dat epidemische proporties aanneemt en de fundamenten van de hele samenleving bedreigt.

Het verhaal van Eva

“Eva is 16 jaar als ze voor de tweede keer bij ons komt. De eerste keer was ze 10 jaar, dochter van Marie. Vandaag heeft ze zelf een baby. Tot haar 8ste woonde ze in het buitenland. Toen reeds werd haar moeder mishandeld maar ze was te klein om het te merken. 't Was de beste tijd van haar leven. Kort nadat haar vader kiest voor een relatie met de vriendin van zijn vrouw, vertrekken ze naar België.

Daar belandt het gezin van het ene opvangtehuis in het andere. De huizen die ze tussendoor bewonen, zien er 't zelfde uit: vocht, ongedierte, instortingsgevaar,... Telkens verhuizen, telkens aanpassen. Ook aan de vele partners van haar moeder. Na twee jaar gaan ze naar de grootstad, alweer een opvangtehuis. Marie leert een nieuwe vriend kennen en trekt bij hem in. De man heeft een zware verslavingsproblematiek en verblijft illegaal in het land. Via het vaderschap hoopt hij op naturalisatie. Marie wordt zwanger en wordt tijdens de zwangerschap zwaar mishandeld. Eva ziet het allemaal gebeuren. Soms is het geweld zo erg dat ze de burens om hulp vraagt. De politie staat soms meermaals per week voor de deur. Marie is niet de enige in het gezin die zwaar aangepakt wordt. Eva wordt seksueel misbruikt. Als Marie dit op het spoor komt, weet ze niet wat doen. Ze liet haar kinderen reeds meermaals opnemen in een CKG omwille van het geweld. Een vriendin schakelt hulpverlening in die haar verplicht de relatie te beëindigen. Ondertussen wordt een halfzusje van Eva geboren. Het gezin wordt in crisis opgevangen en naar ons doorverwezen. Op dat moment staan reeds twaalf hulpverleningsdiensten op het gezin. Geen van hen kon het geweld of het seksueel misbruik stoppen.

Het gezin verblijft 18 maanden bij ons. Structuur en veiligheid maken dat de kinderen herleven. Tot Marie een nieuwe partner vindt. M. heeft geen papieren en wil ook een kind van haar. Hij belooft de hemel. Zij gelooft hem. Onmiddellijk na de geboorte van de tweeling trekt Marie bij hem in. Nadat we zelf bedreigd worden, laten we de gepaste diensten weten dat hier meer nodig is.

Voor Eva herbegint de hel. Snel wordt duidelijk dat M. nog erger is dan de vorige partner van haar moeder. Eva moet toezien hoe haar moeder opgesloten en zwaar mishandeld wordt. Wanneer ze zelf iets doet wat hem niet bevalt, wordt ze geslagen en gestampt. Zo ook haar broer. De kleintjes groeien op in een constante sfeer van geweld en delen in de klappen. Als klappen niet volstaan, worden kabels en ijzeren staven bovengehaald. Marie wordt meerdere keren verkracht, waarbij haar broer en Eva M. smeken te stoppen. Als het te heet wordt, verhuizen ze. Eva wordt opnieuw slachtoffer van seksueel misbruik. Op haar 14de loopt ze weg van huis en legt een verklaring af bij de politie. M. wordt veroordeeld op basis van slagen en verwondingen en krijgt 2 maanden. De kinderen worden opgevolgd door de jeugdrechter. M. krijgt contactverbod, maar blijft Marie terroriseren en bedreigen, zelfs met wapens. Hij eist zijn kinderen op. Marie is zo bang dat ze zwicht onder de druk en de kinderen mee geeft. Ze verzwijgt dit. Wanneer M. op een avond de kinderen niet terugbrengt, biecht Marie alles op. De tweeling wordt geplaatst.

Op haar 14de leert Eva een jongen kennen en wordt zwanger. Na een eerste miskraam, gaat ze naar een instelling om tot rust te komen. Ze wordt opnieuw zwanger. Als Eva bevalt, wil de jeugdrechter dat ze bewijst de zorg voor haar kind aan te kunnen. Dat brengt Eva na 5 jaar terug naar BZN De Stobbe. Ze droomt van een warme thuis, een veilige partner die betrokken is op zijn gezin. Ze wil vooral dat haar kind nooit meemaakt wat ze zelf beleefd heeft.“

Is in het verhaal van Eva dominant sprake van allochtone mannen als gewelddadige partner, dan berust dit feit louter op toeval. Binnen BZN De Stobbe worden we in dezelfde mate geconfronteerd met gezinnen waarin autochtone partners hun gezin mishandelen. De illegalenproblematiek is hier niet aan de orde.

In dit verhaal kwamen minstens 28 Instellingen en diensten over de vloer. Het geweld bleef duren. 5 kinderen groeiden op in constante angst. Eva verdient meer dan onze bewondering als zij er in slaagt een goede moeder te zijn, en haar broertjes ook, als zij morgen een constructieve bijdrage leveren aan de samenleving die hen zo zwaar in de steek liet.

“Als we op die manier met kinderen moeten blijven werken, dan sluit ik liever de deuren...”
M. Dejonckheere, Directeur van BZN De Stobbe.

Meer dan 10 jaar brengt Bond zonder Naam deze zorg onder de aandacht. In 2007 stapten wij naar de rechter en dagvaardden de minister van Welzijn en van justitie in de zaak van een 10 jarig jongetje dat met medeweten van 21 diensten 10 jaar lang verder mishandeld werd. De voorbije 20 jaar smeekten wij 8 ministers op rij om de condities te creëren die ons in staat stellen betere antwoorden te ontwikkelen. Onze oproepen vindt je op www.bzndestobbe.be. We verloren twee generaties.

Wij vragen alle politici dat ze het crisisvolle en de epidemische proporties van de geweldsproblematiek zouden erkennen als een bedreiging voor de volksgezondheid zodat gepast optreden mogelijk wordt.

10 jaar hebben we gewerkt aan de ontwikkeling van een aanpak waarvan we geloven dat hij efficiënt en kwalitatief is.

Hoe dat ons inziens kan, lees je in ons boek “ *Alles begint in het gezin. Een nieuw concept voor een geweldloze samenleving*”, verschenen bij het Davidsfonds.

Prinses Mathilde prijst onze visie. we ontvingen felicitaties van Peter Piot en vele anderen. We kregen in 2007 de Lydia Chagoll prijs en vorig jaar de July Renson prijs, de prijs van de Women’s World Summit foundation en de Nederlandse Jan Brouwersprijs. Het stadsbestuur van Antwerpen en de Provincie steunen eveneens onze vraag.

Wat vragen we?

1. We vragen om bevrijd te worden uit de beklemmende rigiditeit van falende systemen om, conform het plan in ons boek, overgeheveld te worden naar een labo situatie waarin ruimte is om betere antwoorden te creëren. We willen een werkomgeving waar het belang van het kind, niet het belang van systemen, centraal staan.
2. We vragen de erkenning van de epidemische ernst en de urgentie van de geweldsproblematiek en gepaste reacties.

BZN De Stobbe koppelt haar voortbestaan aan een beleid dat de condities creëert die ons in staat stellen verantwoord om te gaan met de kinderen die ons worden toevertrouwd. Dit gaat niet over ‘veel geld’. Het gaat over de creatieve ruimte die ons toelaat met de juiste mensen betere antwoorden te ontwikkelen.

Onze minister Jo Van Deurzen weigert

“Uw centrum vraagt om niet langer als CIG erkend te worden, maar losgekoppeld te worden uit de huidige reglementering. Het mag duidelijk zijn dat dit een zeer ingrijpende vraag is. Los van de wenselijkheid om hier al dan niet op in te gaan, stel ik de juridische onmogelijkheid hiervan vast. BZN De Stobbe haalt haar financiering uit een erkenning als CIG. Hiertoe heeft de overheid in haar regelgeving bepaald onder welke voorwaarden en voor welke opdrachten zij CIG’s wenst te erkennen.... Een minister kan niet - en zeker niet algemeen – afwijken van normen die bij een besluit van de Vlaamse Regering zijn vastgelegd”.

Het verhaal van Eva is niet uniek. Tot het beleid de condities creëert die ons in staat stellen op een verantwoorde wijze om te gaan met de kinderen ons toevertrouwd, brengen we elke dag, met de steun van bekende betrokken Vlamingen, via webcam verhalen van kinderen, die als gevolg van falende systemen, en ondanks grote inzet van velen, jarenlang verder geschaad werden.

Op www.helpdezeverhalentestoppen.be vind je meer informatie en kan je je mening kwijt!